

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: N. T. V.**, zastoupena JUDr. Františkem Sajfertem, advokátem, se sídlem Paříkovo nám. 482, Libochovice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2004, č. j. 36 Az 848/2003 - 25,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2004, č. j. 36 Az 848/2003 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2003, č. j. OAM - 845/LE - J01 - PA03 - 2003, nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatelka požádala v České republice o azyl, protože měla ve Vietnamu ekonomické potíže v důsledku toho, že její otec byl přívržencem amerického režimu. Žalovaný po posouzení jejích výpovědí a informací o zemi původu dospěl k závěru, že podmínky výše uvedených ustanovení zákona o azylu splněny nebyly.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž namítala porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), určující povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a dále porušení § 12 a § 14 zákona o azylu. V dalším pouze odkázala na obsah správního spisu. Rozsudkem Krajského soudu v Brně blíže označeným v záhlaví byla stěžovatelčina žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném

rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Konstatoval, že v postupu žalovaného neshledal vady, které by spočívaly v tom, že by nebyly dostatečně shromážděny podklady pro rozhodnutí nebo, že by při jejich získávání byl porušen zákon.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou se domáhá jeho zrušení a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V jejím odůvodnění uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatuje, že ve věci nenařizoval jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili. Stěžovatelka však takový souhlas nedala a ani si není vědoma, že by na takovou skutečnost byla ze strany soudu dotazována. Z uvedeného důvodu se stěžovatelka domnívá, že strany krajského soudu nebyla dodržena povinnost podle § 51 odst. 1 s. ř. s., což jí ve svém důsledku znemožnilo účast na jednání soudu a vlastní doplnění a upřesnění skutečností namítaných v podané žalobě. Ve vztahu k důvodům uplatňovaným podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak stěžovatelka konstatuje, že se žalovaný i soud nezabýval podstatou její žádosti, neboť tato byla špatně interpretována v důsledku nepřesného tlumočení. Není správné tvrzení žalovaného, že její žádost je motivována ekonomickými důvody, protože k odchodu z vlasti jí vedl strach z pronásledování. V důsledku jednání jejího otce jí nebylo umožněno studovat na školách, pracovat ve státních podnicích a být rovnocenným občanem Vietnamu.

Žalovaný popírá oprávněnost kasační stížnosti a konstatuje, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy. V dalším odkazuje na obsah správního spisu a uzavírá, že institut mezinárodní ochrany formou azylu nelze zneužívat k legalizaci pobytu cizince, jak se o to stěžovatelka dle jeho názoru pokusila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) a b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je nucen takové pochybení krajského soudu konstatovat.

Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že krajský soud požádal o vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, toliko žalovaného, nikoli však stěžovatelku. Té byl soudem zaslán pouze přípis o složení senátu s poučením o možnosti uplatnit námitku podjatosti soudců a na vědomí též vyjádření žalovaného k žalobě. Účastníku ovšem nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž žalobkyni řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem (§ 51 s. ř. s.), došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé,

a je proto důvodem pro jeho zrušení (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 482/2005 Sb. NSS).

Vzhledem k výše uvedenému se již Nejvyšší správní soud podrobně nezabýval námitkou uplatněnou podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Zároveň ale podotýká, že provedené dokazování, jak jej provedl žalovaný, a to zejména ve vztahu k informacím o zemi stěžovatelčina původu a jí uváděným skutečnostem, vyvolává přinejmenším pochybnosti o jeho úplnosti a zákonnosti.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v projednávané věci byl naplněn stížní bod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud v Brně proto v dalším řízení výše uvedené pochybení napraví, přičemž je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu